

Med hjärtliga hälsningar kommer här ett principiellt och bestämt inpass från författaren: ett problem kommer att utgöras av att textens nästan alltid "bundna" språk (jamber, trokéer) åstadkommer en "höjd", som med nödvändighet måste motverkas av regin. Figurerna måste så att säga så gott som varje ögonblick slitas tillbaka från sig själva, för att inte bli identiska med sig själva. Föremålet, de själva, som de ständigt vill återvända till, trots att de skapat det själva och borde veta att det är deras egen konstruktion, en vinglig, illa hopspikad plankställning, måste knäckas gång på gång som grenarna på en trädkoja, där alltihop för övrigt skulle kunna utspelas, för de här figurerna är ju inte "sig själva", utan, nej, inte heller bara de berömda språkytorna, som jag har hunnit bli trött på, utan ideologiska produkter. Det måste alltså regisseras så att figurerna så att säga springer bredvid sig själva, att en skillnad frambringas, och att det görs av dem själva. Det är inte den rena människan som står framför oss, utan hennes utsöndring och hennes besynnerlighet, som en stank som omger henne; det får absolut inte bli fint eller poetiskt, allt måste ner ner ner. Ner med brallorna, ner med kjolarna! Drottningarna skulle över sina dräkter kunna ha på sig smutsiga och fläckiga trosor som dom drar ner, det är bara ett exempel. De måste på ett förfärligt sätt, men också komiskt, groteskt till och med (tänk bara på Mike Kelleys och Paul McCartlys konstverk!, dessa jättehuvuden som de satt på sig bakvänt så att de bär sig själva på ryggen, för de är ju inte sig själva, de bär sig, men precis: tvärtom) sopa golvet med sig själva, golvet som de inte kan stå på, för till och med det är vingligt, de klamrar sig fast, men trillar hela tiden omkull och blir inte renare under handlingens gång, utan skitigare. Och till och med skiten glider av (och skådespelaren med den). Figurerna kan gå lös på varandra med allt vad de har, framför allt med sig själva. Jag vill att kaoset, smutsen, oordningen stannar kvar och att idealens skönhet eller höghet successivt lämna oss, tills till och med ironin försvinner på slutet (det gör den hur som helst) och figurerna söker horisonten framför sig själva, som dock bara är en cell och en snara av en sönderriven handduk. På ideologins höjder, som alltid är falska och en lögn, det är deras genetiskt inprogrammerade egenskap – de rör inte för det, därför kommer de aldrig att bli oskyldiga, och det vill de inte heller, de arbetar mot det, mot oskyldigheten – på ideologins höjder, från vilka figurerna läst sig ur, finns det bara kvar ett galler där man kan knyta fast handdukssnaran. Och nånting hoppar upp och rusar bort från figurerna. Den söker just: horisonten, men den finns inte, det måste verka mycket hermetiskt, med smuts och stank och allt som hör till. De ska vältra sig i sin egen skit! Då så.